

N. E. MANITAKIS

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῇ διασκευῇ
τῶν ἐδῶν
Παραιδῶς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤ. Ν. ΦΥΛΑΔΩΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἐτησίᾳ δρ. ν. 8	Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ εἰκόνας) μετ' ἑρμ. Ἑ.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπ. 40
» »	ἑξαμην. » 5	Σχινᾶ.—Οἱ δύο Καλλιτέχναι, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλου.—ΠΟΙΗΣΙΣ. Μήτηρ	» τὰς ἐπαρχίας..... » 45
» τὰς ἐπαρχ.	ἐτησίᾳ » 40	πενθοῦσα καὶ Ἀσμάτιον ὑπὸ Κλ. Παπάζογλου.—Ὁ Χείμαρρος, εἰδύλλιον	» τῶ ἐξωτερικῷ..... » 23
» »	ἑξαμην. » 6	Περσικόν, ὑπὸ Ν. Χ. Δ.—Ποικίλα.—Ἀδελφ. ἀνιγμάτων.—Ἀνιγμάτων.	
» τῶ ἐξωτερικῷ	ἐτησίᾳ φρ. 45	Γνωστοποιήσεις.	Φύλλα προηγουμένα λεπτ. 50

Ἐνδομῶν δὲ ἐβλεπεν ὄνειρον, τοσοῦτον ἦτο παράδοξον τὸ ἀντικείμενον τὸ προσέβλεπεν τὸ βλέμμα του.—Σελ. 130 σελ. 1.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Συνέχεια

Ἀφῆθη οὗτος νὰ ὀδηγηθῇ ἡ κόμπουσα διήλθε ταχέως πολλὰ δωμάτια, σύρουσα κατόπιν τῆς τὸν ἐξαδελφόν της. Φθῆσα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρόφου ἤνοιξε τελευταίαν θύραν καὶ ὤρθη τὸν Ραϋμόνδον εἰς θάλαμον πλήρη κοινοῦ, οὐδὲν ἔχοντα ἐπιπλὸν ἐκτὸς μεγάλης κλίνης σχήματος προκατακλυσμακίου.

— Ὁ κήπος εἶναι ἐκεῖ, εἶπεν αὕτη δεικνύουσα τὸ παράθυρον· ὅταν κοιμηθῶσι πάντες ἐν τῷ πύργῳ, φύγετε... Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς συγχωρήσῃ!

Εἶτα ἀρτίᾳ τὴν λαμπάδα ἐπανεκάμφε

ταχέως ἐπὶ τὰ ἔγχνη της. Ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλασαν διὰ μιᾶς θύρας, δὲ ἑτέρας ἐνεφανίζετο ὁ κ. δὲ Ζωκούρτ. Ἐπροχώρησε καὶ ἐχαιρέτισε τὴν σύζυγόν του μετὰ τῶν συνήθων αὐτῷ διατυπώσεων· ἀλλ' ὅμως ἡ πρώτη αὕτη συνάντησις ἐλγξε ταχέως καὶ ἐν ἀμνηστία ἀμφοτέρωθεν. Ἡ Κλαίρη λίαν προθύμως ἀπέδωκεν εἰς τὴν χαρὰν τὴν συγκίνησιν, ἢ ἐξεδήλουν τὰ τεταραγμένα χαρακτηριστικά της, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ υποκριθῇ τὸσον τελείως, ὥστε νὰ μὴ μαρτυρήσῃ ἐκπληξίν τινα ὁ κ. Ζωκούρτ.

Μετὰ τινὰς ἀσημάντους ἐρωτήσεις ἐπιπόνως ἐναλλαγείσας ἀμφοτέροι οἱ σύζυγοι ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὰ οἴκεια δώματα. Τὴν νύκτα ταύτην ἡ Κλαίρη ἔμεινεν ἀγρυπνος, ὀρθή παρὰ τὸ παρά-

θυρον τὸ βλέπειν εἰς τὴν παιδιᾶδα. Μόλις περὶ τὴν αὐγὴν κατεκλίθη· εἶχε παρατηρήσει μορφήν τινα ἀμφύβολον ὑπερπηδῶσαν τοὺς τοίχους τοῦ κήπου καὶ ἡ καρδιά της ἀπηλλάγη μεγάλου βάρους.

Ὁ δὲ Ραϋμόνδος, ἀπὸ ἔμεινε μόνος, προσεπάθησε πρῶτον νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του ἡ ἔλπει του εἰς ῥωβίλλην κατ' ἀρχὴν ἦτο ἀπλὴ ἀφροσύνη ἀκρίτου νεανίου ἀλλὰ τὸ συμβαν ἐφαίνετο λαμβάνειν τροπὴν τραγικὴν ἢ ὑπόληψιν καὶ ἡ εὐτυχία τῆς Κλαίρης ἦσαν ἤδη ἐν κινδύνῳ ἕνεκα τοῦ σφάλματός του. Ἐπεριπάτησεν ἐπὶ χρόνον πολὺν, κατεχόμενος ὑπ' ἀληθοῦς πυρετοῦ, μὴ τολμών ἔτι ν' ἀποπειραθῇ νὰ φύγῃ καὶ καταδιώσκων ἐφ' ὅσον ἠδύνατο τὴν ἀνομιαν τοῦ. Βαδίζων ἐσκέπτετο· ἀ-

νεμιμνήσκειτο μετ' αίσχους και πείσματος την παγετώδη ψυχρότητα της Κλαίρης· λέξεις τινές ιδίως τῷ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην καὶ ἀνεβίβαζον τὸ ἐρυθρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

— Ὁ κόμης εἶναι εὐεργέτης σας! τῷ εἶχεν εἰπεῖ ἡ νεαρά γυνή.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἀλήθεια· ὁ Ῥαῦμόνδος ἀνωμολόγει καθ' ἐαυτὸν βλασφημῶν, ὅτι ἡ θέσις του ἦτο μᾶλλον εἰδεχθῆς ἢ ἀξία οἴκτου· ὁ ἔρωσ του, φαντασία αἰφνιδία, περιπαθής, ἀλλὰ παροδική, ὑπεχώρει ἀνεπαίσθητως εἰς τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀγνὴν ἀφοσίωσιν, ἣν ἄλλοτε ἔτρεφε πρὸς τὴν ἐξοδελφὴν του· μετενόει εἰλικρινῶς καὶ, τὸ καλλίτερον, ὥμνυε νὰ μὴ ἀποπειραθῇ ἄλλοτε ὅ,τι διέπραξεν. Θέλων νὰ διασκεδάσῃ τὰς δυσαρέστους αὐτὰς σκέψεις, ἔλαβε τὴν λαμπάδα του καὶ ἤρευνε τὸν θάλαμον. Τρεῖς τῶν τοίχων ἦσαν γυμνοί· ὁ τέταρτος, ὁ ἀντικρὺ τῆς κλίνης, ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐξαιρετοῦ ἐπιστρώσεως, ὀλίγον πεπαλαιωμένης, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ζωγραφία, ἐξαισία τὴν ζωηρότητα καὶ τὸν χρωματισμόν, ἐφείλκυε τὸ βλέμμα καὶ προσείλκυε τὴν προσοχήν. Ὁ Ῥαῦμόνδος, μετ' ὅλην τὴν ἀπασχόλησίν του, κατελήφθη ὑπὸ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν προσώπων ἅτινα ἐφαίνοντο ζῶντα ἐπὶ τῆς ζωγραφίας· ἡ σκηνή ἡ παριστανόμενη ἐκεῖ ἐν εἰκόνι, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, εἶχεν ἄλλως τε παράδοξον συνάφειαν πρὸς τὸ μικρὸν οἰκηγενειακὸν δράμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ἀφροσύνη του τῷ εἶχε δώσει ἓν πρόσωπον.

Ὅταν κατεβίβασε τὴν λαμπάδα καὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι τῆς ζωγραφίας ἦσαν ἐγκεχαραγμέναι ἐν τῇ μνήμῃ του.

Ἐσήμανεν ἤδη ἡ ἐνδεκάτη καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ φρονῶν ὅτι δὲν εἶχεν ἐτι ἐπιστῇ ἡ ὥρα τῆς φυγῆς, ἐρόφη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ πάραυτα ἀπεκοιμήθη.

Ὁ ὕπνος του δὲν ὑπῆρξε μακρὸς· τὸ μεσονύκτιον ἀφύπνισθη ὑπὸ τοῦ βρυγγώδους ἤχου τοῦ ἀρχαίου ὠρολογίου. Ἡ σελήνη, ἥς τὸ φέγγος κυζάνετο ἀντανακλώμενον ὑπὸ τῆς χιόνης καλυπτούσης εἰς μακρὰν ἑκτασιν τὸ ἔδαφος, ἐπλήρου τὸν θάλαμον φωτὸς ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Ὁ Ῥαῦμόνδος ὕψωσε μηχανικῶς τὸ βλέμμα. Τότε αἶφνης ἐπῆλθε τεταραγμένος ἔξω τῆς κλίνης, εἶσε τὸ ξίφος καὶ ἔστη μετ' ὁπλοὺς κακλιμένον πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸν βραχίονα τεταμμένον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸ ἡμισυ ἔξω τῆς κόγχης, ἀντικρὺ τῆς ἐπιστρώσεως τοῦ τοίχου. Ἐνόμισε τὸ πρῶτον ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον, τόσον ἦτο ἑκτακτὸν τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον προσέβαλλε τὸ βλέμμα του, ἀλλ' ἐφ' ἔσπον καὶ ἂν ἔριβε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ ἀπιστία του ὥφειλε νὰ ἐκλίπῃ· παρίστατο μάρτυς συμβάντος ὑπερβάλλοντος τὰ ὅδια τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως.

Ἡ σελήνη ἐκρύβη ὥσπερ νέφους· τὰ πάντα ἐπεσκοτίσθησαν. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο γενναῖος καὶ πέραν αὐτοῦ τοῦ παρατόλμου· ἄλλως τε, ποτισμένος εἰς τὰς δόξας τῆς ἐποχῆς, ἐπίστευε τὸ πολὺ πολὺ εἰς τὸν Θεόν καὶ ἐνέπαιζε μετὰ προθυμίας πᾶν τὸ μὴ ἐξηγουμένον ὑλικῶς. Ἐν τούτοις διήλθε πολλὰς ὥρας μετ' ὁ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, ἀκίνητος καὶ προσκεκολλημένος εἰς τὴν κλίνην, ὅπως ἱσταίτο τὸ δυνατόν μακρὸν τῆς φαντασιώδους ἐμφανίσεως. Μετὰ ταῦτα ἤνοιξεν ἡσύχως τὸ παράθυρον καὶ πηδῶν εἰς τὸν κήπον ἀνέπνευσε θορυβῶδως, ὡς ἄνθρωπος ἀπαλλασσόμενος ἐπαχθιστάτου φορτίου.

— Ὅπως καὶ ἂν ἦναι, θὰ δώσω νὰ ψάλουν μίαν πράκλιν! ἐτονόησε διηλισθαίνων κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ἐγγὺς χωρίου ἐπανεῖρε τὸν ἵππον του καὶ τὸν κ. δὲ Βωνουά, συνάδελφόν του, τὸν ὁποῖον εἶχε παρακαλῆσαι νὰ τὸν συνοδεύτῃ. Ἐλαβὼν ἄμότεροι τὸν δρόμον τῆς Κέν. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο ἐκτάκτως ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος.

— Ἐπαθες δυστύχημά τι; ἠρώτησεν ὁ κ. Βωνουά.

Ὁ Ῥαῦμόνδος, διατελὼν εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν ὄσων εἶδε, διηγῆθαι τὴν ἐξέγερσιν του καὶ τὴν φαντασιώδη ἐμφάνισιν, πάντα μετὰ τόνου σοβαροῦ καὶ ἐμφαίνοντος τελείαν πίστιν. Ὁ σύντροφός του τὸν ἤκουσε μέχρι τέλους καὶ μετὰ ταῦτα ἐξέφραξεν εἰς παταγώδη γέλωτα.

— Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου! ἀνιφώνησεν· οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἠδύνατο νὰ μοι δώσωσι τὰς πολυτίμους καὶ αὐθεντικὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας περιέχει ἡ διήγησίς σου, ἀλλὰ μοι ὠμίλησαν περὶ διαβολικῆς τιμῆς αἰθούσης. . . Ἐκοιμήθης εἰς τὴν ἐπιστρωμένην αἴθουσαν, φίλε μου, καὶ σπουδαίως ἐκπλήσσομαι ὅτι σ' ἐπαναβλέπω ζῶντα.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ κ. Βωνουά ἤρξατο καγχάζων ὅλαις δυνάμεσιν. Ὁ Ῥαῦμόνδος ὑπέφριν ἐκ τῆς εὐθυμίας αὐτῆς. Ἐξώρπισε τὸν φίλον του νὰ τῇρήσῃ ἐπὶ τῶν συμβεβηκότων τῆς νυκτὸς αὐστηροτάτην ἐχεμύθειαν· ὁ Βωνουά ὑποσχέθη.

Τὴν ἐπαύριον πρώτη φροντίς τῆς κομῆσεως ἦν νὰ μεταδῇ αὐτῇ ἡ ἰδία καὶ τακτοποιήσῃ τὸ δωμάτιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκρύβη ὁ Ῥαῦμόνδος. Οὐδὲν ἐλησμόνησεν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ θάλαμος ἐκατοικήθη ἡ Κλαίρη τοῦλάχιστον τὸ ἐπίστευεν. Ἐν τούτοις μετὰ τὸ πρῶτον ὁ κ. Ζωκούρτ ἔλαβεν αὐτὴν κατ' ἰδίαν καὶ τὴν ἠρώτησε, τίς ἐκοιμήθη κατὰ τὴν ἀπουσίαν του εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο.

— Οὐδεὶς, ἀπεκρίνατο ἡ κόμηςσα ἐρυθριῶσα.

Ὁ κ. Ζωκούρτ ἐρόφην ἐπ' αὐτῆς βλέμμα τεθλιμμένον καὶ ἐταστικόν.

— Κλαίρη, εἶπεν εἰτα βραδέως, σὰς

ὀφείλω μίαν ἐκμυστήρευσιν. Ὑπάρχουσι, νομίζω, ἄνθρωποι ἀρκετὰ ἀγροῖν, θέλοντες διὰ τῆς συκοφαντίας νὰ καταστρέψωσι τὴν εὐδαιμονίαν δύο συζύγων. Ἐλαβὼν ἐσχάτως μίαν ἐπιστολήν, ἣτις σὰς κατηγορεῖ χαμερπῶς τὴν ἀπερρίψα μετὰ περιφρονήσεως, ἀμα ἀναγνούς τὰς πρώτας λέξεις· ἀλλὰ . . . ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! Κλαίρη, εἶπατέ μοι, τίς ἐκοιμήθη εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

— Οὐδεὶς! ἀπεκρίνατο ἡ νεαρά γυνή, φοβουμένη μὴ ἀντιπαραστήσῃ τὸν ἐξάδελφόν της καὶ τὸν σύζυγόν της.

Ὁ κόμης ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· συγκίνησις ὀδυνηρὰ ἀνεγινώσκειτο εἰς τὸ βλέμμα του.

— Ἡπατήθην ἀναμφιδόλως, ἐφίθυρσεν ἱπομακρυνόμενος.

Τὴν προΐαν εἶχεν ἀσκόπως περιέλθε τὸν πύργον. Ἐν τῷ θαλάμῳ, περὶ οὗ τοσάκις ὁ λόγος, σημειῶν τι ἀνομιαιότητον καὶ τὸ ὁποῖον θὰ λάβωμεν κατόπιν ἀφορμὴν νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην, τῷ ἀπεκάλυψε τὴν πρόσφατον παρούσαν ξένου. Ἡ περίστασις αὕτη τῷ ἐπροξένησε λίαν ἐλαφρὰν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἀνεμνήσθη ὅτι εἶδε τὴν προτεροῖαν τὴν στιγμὴν τῆς ἀφ' ἧς τοῦ ἐν ᾧ φεύγον ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὴν ἀκατοίκητον πτέρυγαν· ἀνεμνήσθη πρὸ πάντων τῆς ταραχῆς τῆς Κλαίρης εἰς τὴν ὄψιν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἐξήγησιν. Ἡ ἀπόκρισις τῆς Κλαίρης ἦτο κεραυνοδόλημα διὰ τὸν κ. Ζωκούρτ. Ἡ Κλαίρη κατήρχετο εἰς τὸ ψεῦδος, εἶχε λοιπὸν ἰσχυρὸν συμφέρον ν' ἀποκρύψῃ τὴν διαμονὴν ξένου εἰς Ῥωβίλλην.

Ὅποῖον συμφέρον;

Ὁ κ. Ζωκούρτ δὲν ἐτόλμα ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἀκατοίκητον πτέρυγαν καὶ παρατήρησεν αὖτις τὰ ἐν τῷ θαλάμῳ. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει πλην τῆς ἐπιστρώσεως τοῦ τοίχου, τῆς ἐπιστρώσεως ἣτις ἐμαρτύρει, θετικώτερον τοῦ ὅρκου ἀνθρώπου, ὅτι ὁ θάλαμος ἐκατοικήθη ὠκτα.

Βέβαιος περὶ τῆς δυστυχίας του, ἐνέκρυψε τὴν ὀδύνην του ἐν ἑαυτῷ, διέταξε νὰ ζεῦξωσι καὶ πάλιν τοὺς ἵππους εἰς τὴν ἀμαξάν του καὶ ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἀπεχάρησε φιλοφρονητικῶς τὰς δύο κυρίας.

Οὕτως ἐφύσθη ἡ ἐλπίς τῆς δεσποινίδος Ὀλίδας Ὡδεμέρ. Διέμεινε αὕτη περὶωρισμένη εἰς τὸν φοικῶδη ἐκεῖνον πύργον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐμαραίνεται ἡ ὥριμος ἡλικία της· δὲν ἐπανεῖδε τοὺς Παρισίους, τὸν ναὸν τῶν χαρίτων, καὶ ὥφειλε νὰ πιστεύσῃ καταδεδικασμένην ἐαυτὴν εἰς διὰ βίου ἀγαμίαν. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀπομόνωσις τῆς κυζήθης, τῆς Κλαίρης διατελούσης καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν κεκλεισμένης εἰς τὰ δώματά της. Εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας τὰ μυστηριώδη ἀγγέλματα τῆς δεσποινίδος Λουκίας Βολμεράνζ, ἅτινα μόνον πα-

ρείχον τροφήν τινα εἰς τὴν περιέργειν τῆς Ὀλίβας, ἐξέλιπον ἀποτόμως. Ὁ κ. Ζωκούρτ καὶ αὐτὸς σχεδὸν πλέον δὲν ἔγραφεν.

II

Ὁ ἱππότης Λανζέλ-Κουδράς ἦτο ἄνθρωπος πολυθέλητρος. Ἐγγραφε στίχους ἐξαισίους ὡς ὁ Δορὰ καὶ διηγείτο μύθους κάλλιον παντὸς ἄλλου. Αἱ ἱστορίαι τῶν βρυκολάκιων ἦσαν τότε ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν ὀφλωριάν κατέλιπεν ἡμῖν ὑπόδειγμα ἐν τῇ Βαλερίᾳ ἀλλ' ὁ Φλωριάν ἔδειξε φαντάσματα ποιμένων καὶ οἱ ποιμένες, ζῶντες εἴτε νεκροί, εἶναι φύσει ἥκιστα διασκεδαστικοί. Ὁ ἱππότης Λανζέλ-Κουδράς δὲν ἔχανετο εἰς τοιαῦτα· οἱ βρυκολάκες τοῦ κατώκουον πάντοτε μαύρους γοτθικοὺς πύργους· ἤκούοντο εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ σημαίνοντες βραδέως οἱ κώλυνες τοῦ παναρχαίου κωδιωνοστασίου· αἱ σιδηροὶ πανοπλίας συνεκρούοντο ἐν ἡχῷ πενήνῳ πρὸς ἀλλήλας· ἡ σελήνη διήρχετο, ὅπως φωτίσῃ τὴν σκηνήν, διὰ φαντασιωδῶν ὑαλωτῶν θυριδωμάτων διὰ ταῦτα ὁ κ. Λανζέλ ἦτο περιζήτητος· ἂν καὶ ἡ εὐγένειά τοῦ ἦτο μὴδαμινὴ καὶ ἡ παρουσία τοῦ μετριοτάτη συναναστρέφετο ἐν τῇς ἀνωτάτοις κύκλοις. Ἡ διασημότης τοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1775. Παρουσιασθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἔλαβε κρυφίως μεθ' ἑαυτοῦ ψαλίδας πεποικιλμένην καὶ κίπτεράν κ' ἔκοψεν ἐπὶ φύλλου περγαμνῆς τὴν βασιλικὴν εἰκόνα κατὰ κράτον τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας. Τοῦτο τῷ ἀπέφερε μινρὰν σύνταξιν καὶ μεγάλην φήμην. Πράγματι δὲ, εἰμεθα περὶ τούτου πεπεισμένοι, ἐχρηιάσθη ἡ ἐπανάστασις καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς, ὅπως παρεμποδίσωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιοσυστάτου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὧτα τῶν μεταγενεστέρων εἰς ἀπωτάτω χρόνους.

Ἐσπέραν τινα ὁ κ. Λανζέλ-Κουδράς ἐμελλε νὰ τέρψῃ τοὺς ξένους τοῦ πρίγκιπος Δελεόν· ἐνεδύθη ἐπομένως τῷ μᾶλλον ἐντιμῷ ἐνδυμᾷ τοῦ καὶ συνήγαγεν ἐν δέσμῃ πάντα τὰ μέσα τοῦ, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ κατὰσχῇ εὐάρεστος. Ἡ δόξα δὲν ἦτο τὸ μόνον ἐλαττήριον τοῦ ἱππότη· ἔλειπεν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ στοιχείον μεθ' ὑπομονῆς ἐπιδικώμενον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, γυνὴ τῆς ὁποίας ἡ προῖξ νὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνυψώσῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν προμηθευτῶν τοῦ. Ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς φοβνὺς δὲν εἶχεν ἐτι εὐρεθῇ, ἀλλ' ἡ τύχη εἶναι θεότης παντοδύναμος· ἐκ συνέσεως δὲ οὐδέποτε προημέλει οὐδὲν τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ. Ἐφθασε τὰς πεποικιλμένας ψαλίδας ἔχων ἐν τῷ θυλακίῳ, τὴν μνήμην κατὰφορτον ἐξ αὐτοσχεδίων εἰδυλλίων καὶ θλιθερῶν διηγήσεων, τὰς ὁποίας ἐπιπόνως εἶχε κατασκευάσει. Ὁ ἱππότης εὐρίσκειτο

πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ τέρμα ἀληθῶν διηγήσεων. Ἀφοῦ ἔκοψε τὰς εἰκόνας ἀρκετοῦ μέρους τῆς συναναστροφῆς καὶ ἐμελλε τὰ ἄσφατά τοῦ πρὸς γενικὴν εὐχαρίστησιν, ἔστη πρὸς στιγμὴν σκεπτόμενος καὶ περιεβλήθη ἔκφρασιν πένθιμον.

Οἱ παρειαῖοι συνηθοίσθησαν ἀμέσως εἰς κύκλον· ἦτο τοῦτο σιωπηλὴ ἀγγελία καὶ σύνθημα τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου μέρους τῆς παραστάσεως τοῦ ἱππότη τοῦ Λανζέλ-Κουδράς.

— Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ διηγηθῶ εἰς τὰς κυρίας, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ ἀρκούντως καταπληκτικῆς, εἶναι ἀληθής· τὴν ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅστις ἔπαιξε τὸ κύριον πρόσωπον εἰς τὸ παράδοξον αὐτὸ συμβεβηκός·

«Εἰς ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν ἀποσιωπῶ χάριν ἀδωροφροσύνης καὶ ἐχεμυθίας, νέος ἀξιωματικός, τοῦ ὁποίου ὁ αὐτὸς λόγος μὲ ὑποχρεοῖ νὰ μὴ εἶπω τὸ ὄνομα, ἀφίνει τοὺς Παρισίους, ὅπως μεταβῇ εἰς ἐπαρχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀναφέρω· αἱ κυρίαι θὰ ἐπιδοκιμάσωσι τὴν ἐπιφύλαξίν μου. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἤρᾳτο ὥραίας τινὸς ἀπροσπελάστου, κεκλεισμένης εἰς φοβερὸν πύργον ἡμιπεπτωκότα, κείμενον μακρὰν πάσης πόλεως. Ἀντηγαπᾶτο· ἐν τούτοις ἡ κυρία δὲν εἶχεν ἀκόμη παραβῇ νόμον τινά, ὅστις φέρει εἰς ἀπελπισμὸν τὰς σφόδρα ἐρώσας καρδίας...» Ὁ ἱππότης ἐσίγησε καὶ συνέθλιψε τὰ τρίχατα τοῦ ἐπιστηθίου τοῦ μετ' ἐκφράσεως ἀμνηχανίας.

— Χάριν εὐκολίας τῆς διηγήσεως, ὡς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς, ὑπέλαβε μετὰ βραχείαν σιωπὴν, ἀνάγκη, βλέπω, νὰ εὕρω ὀνόματα τῶν προσώπων. Λοιπὸν, ἐὰν αἱ κυρίαι εὐαρεστῶνται νὰ τὸ ἐπιτρέψωσιν, ὁ ἐραστὴς θὰ κληθῇ Δοριμὼν, ἡ καθευγμένη Ἐστέλλα, καὶ ὁ σύζυγος Γερόντης...

«Ὁ Δοριμὼν λοιπὸν ἦτο ἱππότης θελκτικὸς ἐξωτερικοῦ, κρατῶν καλῶς τὴν γραφίδα ὅσον καὶ τὸ ξίφος, καὶ πλασμένος ὅπως δρέπῃ ἐπιτυχίας καὶ παρὰ ταῖς μᾶλλον σκληραῖς. Μὴ δυνάμενος ἐν τούτοις νὰ κάμψῃ τὴν αὐστηρότητα τῆς ἀπανθρώπου Ἐστέλλας, εἰσέδυσσε κρυφίως νύκτα τινὰ εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόντη καὶ πίπτων εἰς τὰ γόνατα τῆς ὥραίας ἐγύμνωσε τὴν σπάθην μὲ σκοπὸν ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ Ἐστέλλα ἀφῆκε πάραυτα μεγάλας κραυγὰς καὶ ἐκράτησε τὸν βραχίονά τοῦ, ὁπερ ἔφερε δάκρυα εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστυχικοῦ ἐκείνου καὶ τελείου ἐραστοῦ. Δὲν θὰ σὰς περιγράψω τὴν ἐπακολουθήσαντα σκηνήν· ὁ Θεὸς τοῦ ἐρωτος ἔχει θαυμασία ἀπόκρυφα δι' ὧν σπεύδει τὸν δρόμον τῶν ὥρων· ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προ-

χωρήσει πολὺ, ἐνῷ ὁ Δοριμὼν καὶ ἡ ἐρωμένη τοῦ δὲν εἶχον ἐτι εἰπεῖ οὐδὲ τὸ ἡμισυ τῶν ὥρων ἠθελον νὰ εἰπωσιν.

«Αἰφνίς ἤκουσαν μέγαν θόρυβον· ἐκρούετο παταγωδῶς ἡ πύλη. Ἡ Ἐστέλλα ἀνεγνώρισε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου καὶ παρὰ μικρὸν ἐλιποθύμει, τόσον ὑπέστη τρόμον· ὁ Δοριμὼν τῇ προέτεινε νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ καὶ νὰ κατακερματίσῃ ὅν τινα ἀποπειραθῇ νὰ εἰσέλθῃ· ἐκείνη ἔχυνεν ἀφθονα δάκρυα καὶ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀποφασίσῃ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ πυργικὴ θεραπεία μετέβη ν' ἀνοίξῃ.

«Ἐπῆρχαν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Γερόντη θάλαμος μεμονωμένος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ φόβος ἀπεμάκρυνε πάντας· ὁ θάλαμος οὗτος, ἐλέγετο, ὅτι ἐσυχνάζετο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Ἰδέα αἰφνιδια ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ἐστέλλα, ἥτις ἔσυρε τὸν Δοριμὼν ἐξω τῆς αἵθουσας.

«Ὅταν ὁ αὐθέντης Γερόντης εἰσῆλθεν, ἡ σύζυγός τοῦ ἐκάθητο ἐπακουμβοῦσα τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς ἐστίας· τῷ ἔτεινεν ἡδέως τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμὸν εἰς ἐνδειξὴν εὐμενείας· εἶτα, ἐπειδὴ ὁ Γερόντης ἦτο κατάκοπος ἐκ τοῦ ταξιδίου, οἱ σύζυγοι μετέβησαν εἰς τὴν κλίνην τῶν.

«Ὁ Δοριμὼν, ὀδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐστέλλας εἰς τὸν φοβερὸν θάλαμον, κατανθεμάτιζεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τὴν εἰμαρμένην, ἥτις διέκοψε τόσον ἀποτόμως συνέντευξιν τόσον πλήρη θεληγῆτρων. Χάριν διασκεδάσεως ἠθέλησε νὰ ἐρευνήσῃ λεπτομερῶς τὸν θάλαμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον τῷ παρεῖχε πρὸς ὕπνον τύχη σκληρά...»

Ὁ κ. δὲ Λανζέλ ἀνέπνευσε καὶ περιήγαγε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τοῦ. Οἱ πλείστοι τῶν ἀκροατῶν προσεῖχον ὅπως δὴ ποτε· ἀλλὰ δύο ἄνδρες, τὴν κεφαλὴν ἔχοντες πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ διηγουμένου, ὡς ἂν εἰ ἠθελον νὰ καταβροχθίσωσι τοὺς λόγους τοῦ εἰς τὸ διάστημα, ἐτίμων ἰδίως τὴν διήγησιν. Ὁ εἰς τὸ νεαρὸς σωματοφύλαξ φέρων τὰς ἐπωμίδας λοχαγοῦ· ὁ ἕτερος, ὅπως οὐκ ἐκχωρηκὼς τὴν ἡλικίαν, ἔχων φυσιογνωμίαν σοβαρὰν καὶ βαθύως μελαγχολικὴν, περιεβάλλετο τὰ παράσημα ὑποστρατήγου. Ἀμφότεροι εἶχον ἀκουσίως ἐγερθῇ καὶ ἴσταντο ὄρθιοι ἐν μέσῳ τοῦ καθημένου ἀκροατηρίου. Ὁ ἱππότης, κατατεθειμένος ἐκ τοιαύτης ἐπιτυχίας, τοῖς ἐπεμψε χαρίεντα ἀσπασμὸν καὶ ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς κατὰ προτίμησιν.

«Ὁ Δοριμὼν ἔστη ἐνώπιον ἐπιστρώσεως τοῦ τοίχου θαυμασίως ἐξεργασμένης. Παρίστα αὐτῇ γοτθικὸν πύργον κεκοσμημένον δι' ὅλου τοῦ ἀλλοκότου

κόσμου τοῦ ἐν χρήσει κατὰ τοὺς χρό-
νους τῆς βαρβαρότητος· εἰς τὸ βάθος
μεγάλῃ πυρᾷ ἐκ κορυφῶν δένδρων ἔκαιεν
εἰς εὐρυτάτην ἐστίαν· παρὰ τὴν ἐ-
στίαν νεαροὶ ἀκόλουθοι καὶ πυργοδέ-
σποινα ὡραιότατοι ἄκρας ἴσταντο, ἡ
μὲν ὀρθία, ἐν στάσει τρόμου, ὁ ἕτερος
γονυπετής καὶ ὀμιλῶν περὶ ἔρωτος.
Εἰς τὴν ἐτέραν ἄκραν τῆς αἰθού-
σης, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θύρας ἡμνησεωμέ-
νης ἐπεραίνετο ἱππότης ὑψηλοῦ ἀ-
ναστήματος, κατὰφρακτος ἐκ παν-
τοειδῶν ὅπλων· τὰ σκληρὰ καὶ ἀ-
μείλικτα χαρακτηριστικά του εἶχον
καταστή σκληρότερα ἐκ τῆς ὀργῆς· τὸ
βλέμμα του κατέπιπτε βαρὺ ἐπὶ τῆς
γυναίκος, ἣν ἀπελίδου. Ὁ ἀκόλουθος
οὐδὲν ἔδλεπεν.

«Πάντα ταῦτα ἀπεικονίζοντο μετὰ
τοσούτης τέχνης, ὥστε ὁ Δοριμῶν διε-
τέλει ὑπὸ γοητείαν, ἀναμένων σχεδὸν
νὰ ἴδῃ τὴν σπάθην τοῦ πυργοδεσπό-
του ἐξερχομένην τοῦ σιδηροῦ κολεοῦ,
τὴν ἀποκοπείσαν κεφαλὴν τοῦ ἀκολού-
θου κυλιομένην ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ
τὴν δέσποιναν συρομένην εἰς τὰ γό-
νατα καὶ ζητοῦσαν χάριν μετὰ δα-
κρύων. Ἴσως ὁ ἡμέτερος ἦρως ὑπέστη
τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἀναλογίας,
ἣν παρίστα ἡ θέσις τοῦ ἀκολούθου πρὸς
τὴν αὐτοῦ...»

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές) Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἰδε προηγούμενον φυλλάδιον)

Θ'

Μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λόφου συνδιάλεξιν
ἡ πρὶν μελαγχολία τῆς νεάνιδος, ἣν κα-
τάρθου ἄλλοτε νὰ θαυμάζῃ, ἐπανήλθε
σφοδρότερα καὶ μάλλον κατόδυλος· ἐκ
νέου δὲ οἱ γονεῖς, ἰδίως ὁ πατήρ καὶ ὁ
ἀδελφός, ἤρξαντο μεριμνῶντες περὶ
αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ κόρη εἶχε καταστή ἀγνώ-
ριστος. Ἰσχυρῶς ἐπαισθητὴ ἤρξατο χρω-
ματίζουσα τὰς παρειὰς αὐτῆς, ὡμιλεῖ
ὀλίγον, ἄλλοτε δὲ, ἐνῶ προσεπάθει νὰ
κατανικήσῃ τὴν κατατρώγουσαν αὐτὴν
ἡδεῖαν ὀδύνης, θρυβοῦσα, γελῶσα καὶ
ἀστεϊζομένη, αἶφνης ἐσώπα, τὸ βλέμμα
ἔχουσα ἀπλανές καὶ ὡσεὶ προσηλωμένον
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου· δάκρυ δὲ ἐ-
φαίνετο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς, βρα-
δέως λειβόμενον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο μετὰ τοῦ ἀδελ-
φοῦ τῆς ἐν τῷ ὁματίῳ τῆς. Εἶχον μίαν
τῶν ἀδιαφόρων ἐκείνων καὶ περὶ παντεῶν
ἀντικειμένων συνομιλίαν, ὁ δὲ Ἀχμέτ,

βλέπων τὴν ἀδελφὴν του λαλοῦσαν με-
τὰ ζωηρότητος, παρηγορεῖτο ὑπὸ τῆς ἰ-
δίας, ὅτι ἡ νέα θαυμάσαστο τῆς ἀγνώ-
στου ἀσθενείας.

Αἶφνης, χωρὶς οὐδὲν λόγον νὰ τὸ περι-
μένη:

— Ἀλλὰ τί γίνεται ὁ Πέτρος, ἀ-
δελφέ; ἤκουσε ἐρωτῶσαν τὴν ἀδελφὴν
του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Καλὰ εἶναι, εἶπε, παραχθεὶς προ-
φανῶς διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐρωτή-
σεως.

— Τὸν βλέπεις; ... τὸν βλέπεις;...
ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Καλλιπία, ἐνῶ συγ-
χρόνως ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξωγρα-
φεῖ-ό-τι, ὄμιον φρόνω καὶ ζηλοτυπία,
οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐξ ἐπιθυμίας.

— Τὸν βλέπω καθ' ἐκάστην σχεδόν,
ἀδελφή. Μερῶς περὶ σοῦ, περὶ...

— Περὶ ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις με-
τ' ὀφθαλμοῦς σπινθηροβολοῦντας ὑπὸ χαρᾶς.

— Ναί, περὶ σοῦ, περὶ τοῦ πατρός
μας, περὶ τῆς μητρός μας...

— Ἀ! καὶ περὶ τοῦ πατρός μας,
καὶ περὶ τῆς μητρός μας... ἐψιθύρισεν ἡ
νεάνις δυσαρεστηθεῖσα.

Καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς κατέπεσεν ἀπελ-
πὶς ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Λοιπὸν σὺ τὸν βλέπεις... τὸν ἀ-
γαπᾷς πάντοτε;...

— Πάντοτε· εἶναι φίλος μου, ἀδελφός
μου.

— Φίλος σοῦ, ἀδελφός σοῦ μόνον;
Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἰδικός μου;... Διατί
δὲν εἶναι καὶ ἰδικός μου, ἐνῶ ἦτο ἄλ-
λοτε;...

— Μήπως καὶ τώρα δὲν εἶσαι;

— Ὡραία τῇ ἀλήθειᾳ! Ἀλλ' ἔχω νὰ
τὸν ἴδω τόσον καιρὸν, ἐνῶ ἄλλοτε εἴμεθα
πάντοτε μαζί!

— Καὶ δὲν ἠξεύρεις ὅτι δὲν εἶσαι
πλέον ἡ μικρὰ κόρη; Τώρα πλέον ἐγεί-
νες μεγάλη, καὶ ἐννοεῖς, πιστεύω, ὅτι δὲν
συγχωρεῖται, δὲν εἶναι δυνατόν....

— Δὲν εἶναι δυνατόν!... Καλὰ!...

Ποιὸς σὲ εἶπε νὰ μὲ τὸν φέρῃς εἰς τὴν
οἰκίαν, νὰ τὸν γνωρίσω, νὰ συνειθίσω νὰ
τὸν βλέπω;... Διατί, Ἀχμέτ, μὲ ἔκα-
μες δυστυχῆ;... τί σοῦ ἐπταίσα; Ἐγὼ
πάντοτε σὲ ἠγάπων καὶ ποτὲ δὲν σὲ ἐ-
πείραξα, δὲν σὲ ἐβλάψα εἰς τίποτε. Διατί
σὺ θέλεις τὸ κακόν μου, Ἀχμέτ, τὸν
θάνατόν μου! ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς κόρη,
ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— Ἀδελφή μου, καλὴ μου ἀδελφή,
παραληρείς! τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Ἀχ-
μέτ θορυβηθεὶς ἐπὶ τῇ πυρετώδει ἐκείνῃ
καταστάσει τῆς Καλλιπίας.

Ἀλλ' αἶφνης ἡ νέα, ἐγερθεῖσα καὶ
πλησιάζουσα πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς, ἔλα-
βεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καί, ἀτενίζουσα
αὐτῷ μετ' ὀφθαλμοῦς πλήρεις δακρύων:

— Ἀχμέτ, ἀδελφέ! εἶπεν ἡρέμα. Ἀφ'
οὗτο δὲν βλέπω τὸν Πέτρον, δὲν εἶ-

μαι καθόλου ἡσυχῆς. Νομίζω ὅτι καὶ
μοῦ ἔλειψεν ἀπ' ἐδῶ, νομίζω ὅτι ἐπῆρε
τὴν καρδίαν μου μαζί του... ἐγείνα κα-
κὴ! δὲν ἀγαπῶ καὶ σέ! καταλαμβάνεις
ἐγείνα κοκῆ.

Κύψασα δὲ πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἀδελ-
φοῦ τῆς:

— Θέλεις, ἀδελφέ μου, νὰ ποθῶναι;
τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς σπαρξικαρδίου, θέ-
λεις νὰ μὲ ἴδῃς, νεκράν!

Καὶ ὠρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου κλαί-
ουσα.

Ὁ Ἀχμέτ, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ αἰφνι-
δίᾳ ὅσον καὶ ἀρεταί ἐξομολογήσει τῆς
νεάνιδος, ἔμεινεν ἐμβρόντητος, καὶ τοι,
διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνόησεν
καθαρῶς τί συνέβαιναν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
νεάνιδος.

Ὅτι ἐνόησε καλῶς ἦτο, ὅτι ἡ ἀδελ-
φή του ἐζήτει πρᾶγμα, ἀπαγορευόμενον
ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς θρησκείας του.

Ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε συλλογιζόμενος περὶ
τοῦ πρακτέου καὶ ποικίλα σχέδια δια-
πλάττων.

Ἡ εἰκὼν τῆς ἀδελφῆς του, ἣν ἠγάπα
παραφύως, μελαγχολικῆς, σοδαρᾶς, πα-
σχούσης, ὅλον ἐπ' ἀνῆρχετο εἰς τὴν φαν-
τασίαν του.

Ἐνθεν αἱ αὐστηραὶ ἀπαγορεύσεις τοῦ
Κοράν, ἐνθεν ἡ πάσχουσα οὕτω σφοδρῶς
ἀδελφή, ἥτις πιθανῶς, τῆς ἐλείπειν αὐ-
τῆς καταστάσεως ἐπιτεινομένης, νάπτω-
λετο.

Ὁ ἀγαθὸς Τοῦρκος εὗρισκετο ἐν δεινῇ
ἀμηχανίᾳ.

Ἐπὶ τέλους, σχηματίζας σταθεράν τινα
ἀπόφασιν, ἠγέρθη, ἔλαβεν—ἤθελα νὰ εἶ-
πω τὸν πῖλόν του, λησμονῶν ὅτι οἱ ὀθω-
μανοὶ δὲν φέρουσι πῖλους, οὐδ' ἀποκαλύ-
πτονται μένοντες οἰκοί—καὶ ἐξῆλθε τῆς
οἰκίας μετὰ σπουδῆς.

Γ'

Ὁ Πέτρος, μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λόφου
ἐξομολόγησιν, ἐννοεῖται ὅτι καθῆκόν του
ἐνόμισε νὰ διακόψῃ τὰς εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ γέροντος Ὀθωμανοῦ ἐπισκέψεις του.

Εἶδε μὲν ὅτι τὸ πρὸς τὴν Καλλιπίαν
πάθος ἦτο ἀθεράπευτον, προέβλεπεν ὅτι ὁ
πρὸς αὐτὴν ἔρως του ἐμελλε νὰ πο-
θῇ ἀτυχῆς, ὀλέθριος ἴσως, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν
ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκρίνῃ!... ἀφοῦ ἡ καρ-
δίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἦτο καὶ ἔσεται μυστή-
ριον ἀνεζήγητον;...

Ἡ γυναῖκες! ἐὰν ἐγνωρίζετε εἰς ὅποιαν
μαρτύριαν, εἰς ὁποίας βασάνους ῥίπτετε
ἐνίοτε τοὺς ἀτυχεῖς ἀνδρας, δὲν θὰ εἴσθε
τοσούτον ἀσπλαγχνοί, θὰ εἴχετε καρδίας
μᾶλλον εὐμαλάκτους, ὥτα μᾶλλον εὐή-
κοα!

Δὲν ἔχω ἀνάγκην λόγων πολλῶν, ὅπως
ἐξηγήσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου τὴν
ἀγωνίαν τοῦ δυστυχικοῦ ζωγράφου. Οἱ